

9 Outlander

Mondd meg a méheknek, I. kötet
hogy nem térek vissza

Filmsorozatként
is hódít!

*fine
selection*

DIANA GABALDON

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

DIANA GABALDON

GO TELL
THE BEES
THAT I AM GONE

MONDÒ MEG A MÉHEKNEK,
HOGY NEM TÉREK VISSZA

Az Outlander-sorozat kilencedik része

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Prológus

Tudod, hogy valami közeleg. Hogy valami – egy konkrét, borzalmas, rémes valami – *be fog következni*. Elképzeled, aztán elhessegeted. De szép lassan, kérérlhetetlenül visszaszivárog az elmédbe.

Lehetőségeidhez mérten megteszed az előkészületeket. Vagy inkább úgy hiszed, hogy megteszed, de a csontjaidban már érzed az igazságot: nincs rá mód, hogy elkerüld, alkalmazkodj, vagy mérsékelj a becsapódást. *El fog* jönni, és tehetetlenül állsz majd előtte.

Ezt mind tudod.

De valamiért sosem hiszed, hogy a mai lesz az a nap.

Itt vannak a Mac Kenzie-k

Fraser's Ridge, Észak-Karolina
1779. június 17.

Egy kő szorult a fenekem alá, de nem akartam megmozdulni. Az ujjaim alatti finom szívverés puhán és kitartóan lüktetett, az élet mulandó rezdüléseivel. Köztük a végtelen húzódott, a sötét égbolt és a megnyúló lángok titkát rejtette magában.

– Emeld meg kicsit a feneked, Sassenach! – szólt egy hang mellettem.
– Meg kell vakarnom az orromat, és a kezemen ülsz.

Jamie megmozgatta alattam az ujjait, mire elhúzódtam, és miközben karomban az ernyedt végtagokkal alvó hároméves Mandyt tartva ismét elhelyezkedtem, felé fordultam.

Jamie rám mosolygott Jem borzas haja fölött, és megvakarta az orrát. Már éjfél is elmúlhatott, de a tűz még vígan lobogott, fénye Jamie borostáján szikrázott, és olyan puhán csillant a szemében, mint unokája vörös haján és a köréjük tekert viseltes tartán árnyas redőiben.

Brianna felnevetett a tűz túloldalán, azzal a csendes nevetéssel, ami az éjszaka közepén, alvó gyermekek közelében jellemzi az embereket.

Félig lehunytt szemmel Roger vállára hajtotta a fejét. Teljesen kimerültnak tűnt, haja csapzottan, gubancosan lógott, a tűz fénye mély barázdákat vetített az arcára... De boldog volt.

– Mit találsz olyan viccesnek, *a nighean*? – kérdezte tőle Jamie.

Áthelyezte magán Jem testsúlyát, hogy kényelmesebben üljön. Jem minden tőle telhetőt megtett, hogy ébren maradjon, de kezdte elveszítetni ezt a csatát. Hatalmasat ásított, megrázta a fejét, és úgy pislogott, akár egy kábult bagoly.

– Mi olyan vicces? – ismételte, de az utolsó szava elhalt, száját félig el-tátotta, és üveges tekintettel meredt maga elé.

Az anyja bájos, lányos hangon kuncogott, és éreztem, hogy Jamie is elmosolyodik.

– Csak azt kérdeztem aputól, emlékszik-e a klánok találkozására, amire évekkkel ezelőtt mentünk. A klánokat mind kihívták egy nagy máglyához, és átadtam apunak egy égő ágat, hogy menjen le a tűzhöz, és közölje mindenkivel, hogy itt vannak a MacKenzie-k.

– Ó! – Jem pislogott egyet, majd még egyet. Az előttünk lobogó tűz-be nézett, puha, vörös szemöldökei között apró ránc képződött. – Most hol vagyunk?

– Otthon – felelte Roger határozottan. Tekintete találkozott az enyémmel, majd Jamie-re siklott. – Most már végleg itt maradunk.

Jamie mintha ugyanazt a levegőt engedte volna ki, amit én is bent tartottam délután óta, amikor ők négyen hirtelen felbukkantak a tisztáson, és mi repültünk le a dombon, hogy eléjük siessünk. Szavak nélküli örömmámorban úszva vetettük magunkat egymás karjába, majd ez az önfeledt állapot tovább fokozódott, amikor a hangzavarra előbukkanó Higgins család is csatlakozott hozzánk: Amy, Bobby, Orrie, a kis Rob és Aidan, aki vidáman felrikkantott, amikor meglátta Jemet, és azonnal ledöntötte a lábáról.

Jo Beardsley meg épp a közeli erdőben tartózkodott, meghallotta a ricsajt, és ő is kíváncsian odajött... Így a tisztás szinte pillanatok alatt megtelt emberekkel. Naplemente előtt már hat közeli háztartás értesült a hírről, ami holnapra kétségkívül a többiekhez is eljut.

A felföldiekre jellemző vendégszeretet csodálatosan, bőségesen és azonnal megmutatkozott. Az asszonyok és a lányok visszazaladtak a konyhóikba, és a vacsorára sültöt vagy főzött ételekkel megpakolva tértek vissza, miközben a férfiak fát gyűjtöttek, és Jamie kérésére egy halomba rendezték a dombtetőn, az új ház kijelölt helyénél. Így stílusosan, barátok körében tudtuk üdvözölni itthon a családunkat.

Több száz kérdés zúdult az utazókra: Honnan jöttek? Milyen volt az utazás? Miket láttak?

Azt senki nem kérdezte meg, boldogok-e, hogy ismét itt lehetnek, ezt mindenki magától értetődőnek vette.

Jamie-vel egyetlen kérdést sem tettünk fel. Böven lesz még rá idő. Most, hogy egyedül voltunk, Roger megválaszolta az egyetlen igazán fontos kérdést.

Ami azonban a válasz *miértjét* illeti... A gondolattól borzongás futott végig a tarkómon.

– Elég minden napnak a maga baja² – mormoltam Mandy fekete fürtjeibe, és csókot leheltem apró, álmában semmit sem érzékelő fülére.

Óvatosan ismét az utazástól koszos, de szépen varrott ruhája alá nyúltam, és kitapogattam a hajszálvékony sebhelyet a bordái között, a sebész szikéjének emlékét. A műtét, amit egy tőlem szörnyen távol eső helyen végeztek el két évvel korábban, megmentette az életét.

Bátor kis szíve békésen vert az ujjbegyeim alatt, és visszapislogtam a könnyeket – aznap már nem először, és biztosan nem utoljára.

– Igazam volt, ugye? – kérdezte Jamie, és ekkor tudatosult bennem, hogy ezt már másodszor mondja.

– Mivel kapcsolatban?

– Hogy több helyre lesz szükségünk – felelte türelmesen, és kissé hátrafordulva a kőalapzat láthatatlan négyszögére intett.

Eddig csupán ennyi volt kész az új házból. Az eredeti nagy ház nyoma sötét foltként húzódott az alattunk elterülő tisztás fűvében, de már csak nagyon haloványan. Talán mire az új ház felépül, már csak pusztá emlék marad.

Brianna akkorát ásított, mint egy oroszlán, aztán hátrasöpörte kócos sörényét, és álmosan a sötétségbe pislogott.

– Ezen a télen valószínűleg a pincében alszunk – jegyezte meg, majd kuncogott.

– Ó, te kishitű! – felelte Jamie teljes nyugalommal. – A fát már lefűrészeltük, rönkökre vágtuk, a kergét lehántottuk. Böven lesznek falaink, padlóink és ablakaink még az első hó előtt. Bár talán üveg még nem lesz bennük – tette hozzá az igazsághoz hűen. – De az várhat tavaszig.

– Mmm. – Brianna ismét pislogott, majd megrázta a fejét, és kihúzta magát, hogy körülnézzen. – Van már követek a kandallóhoz?

– Igen. Egy csinos kis szerpentin. Az a zöldes kő, tudod?

– Emlékszem. És van valamilyen vasatok is, amit alá tehetek?

Jamie meglepettnek tűnt.

– Még nincs. De kerítek egyet, mielőtt megáldjuk a kandallót.

– Nos, akkor...

Brianna egy ideig a köpenye redői között matatott, majd előhúzott egy nagy vászonzsákot, amiben számos különböző tárgy lehetett, mert jó

² Máté 6:34

nehéznek tűnt. Kotorászott benne egy ideig, majd elővett valamit, ami feketén csillant a tűz fényében.

– Használd ezt, apa! – mondta, és átadta Jamie-nek.

Jamie megnézte közelebbről, elmosolyodott, majd felém nyújtotta.

– Igen, ez jó lesz – mondta. – Ezt a kandallóhoz hoztad?

Az „ez” egy sima, fekete, hat hüvelyk hosszú fémvésőnek bizonyult, ami súlyosan pihent a tenyeremen, és aminek hegyes végére a Craftsman márkanévet vésték.

– Nos... *Egy bizonyos* kandallóhoz – felelte Brianna mosolyogva, és kezét Roger lábára tette. – Először arra gondoltam, mi magunk építünk egy házat, amikor tudunk. De... – Megfordulva a sötétbe boruló Ridge fölötte a hideg, tiszta ég boltozatára nézett, ahol fényesen ragyogott a Nagy Medve. – Tél előtt talán nem lennénk meg veled. És mivel addig is a nyakatokon maradnánk...

Szempillái alól az apjára pillantott, aki erre csak horkantott.

– Ne butáskodj, leány! A mi házuk a ti házatok is, és ezt te is nagyon jól tudod. – Aztán felvonta a szemöldökét. – És minél többen segítenek a megépítésében, annál jobb. Szeretnéd látni az alapzatot?

Meg sem várva a választ, kicsomagolta Jemet a tartánjából, óvatosan letette mellém a földre, és felállt. Kihúzta az egyik égő ágat a tűzből, és az új alapzat láthatatlan téglalapja felé biccentett, hogy Brianna kövesse.

Bree még mindig álmos volt, de kíváncsi is. Rám mosolygott, kedvesen megcsóválta a fejét, megigazította a köpenyt a vállán, és felállt.

– Jössz? – kérdezte Rogertől.

A férje mosolyogva felnézett rá, és legyintve intett Briannának, hogy menjen csak.

– Túlságosan kimerültem ahhoz, hogy rendesen meg tudjam nézni, szerelmem. Majd holnap.

Bree finoman megérintette a vállát, majd követte Jamie fáklyájának fényét. Megbotlott egy fűben megbújó kőben, mire halkán motyogott valamit maga elé. Köpenyem egy részét Jemre terítettem, aki meg sem moccan.

Rogerrel csendben ültünk, és hallgattuk, ahogy Jamie és Brianna hangja egyre távolodik a sötétben. Aztán egy ideig tovább üldögéltünk némán, a tűz és az éjszaka hangjait és egymás gondolatainak jeleit figyeltük.

Az, hogy vállalták az utazás veszélyeit, hát még ennek a kornak és a helynek a veszélyeit... Bármi történt is a saját idejükben...

Roger a szemembe nézett, látta, min gondolkodom, és felsóhajtott.

– Igen, rossz volt. Elég rossz – szólalt meg csendesen. – De még így is... Talán visszamentünk volna, hogy megbirkózzunk vele. Én akartam is. De féltünk, hogy nem lesz ott senki, akit Mandy elég erősen érezzen.

– Mandy? – Lenéztem a tömör kis testre, ami az álomtól ernyedten lógott a karomban. – Kit érzett volna? És hogy érted azt, hogy „visszamentetek” volna? Várj! – emeltem fel a kezem bocsánatkérően. – Ne, ne próbáld most megmagyarázni! Kimerültél, és még bőven lesz erre időnk. – Egy pillanatra elhallgattam, hogy megköszörüljem a torkomat. – És épp elég, hogy itt vagytok.

Roger erre őszintén elmosolyodott, de a mosolyán így is érezni lehetett a megtett mérföldek és évek kimerültségét és a hátrahagyott rémes dolgokat.

– Igen – felelte. – Így van.

Egy ideig hallgattunk, Roger feje hirtelen előre-, majd visszabukott, azt hittem, mindjárt elalszik, és már épp magam alá húztam a lábam, hogy felálljak, és mindent összeszedjek a lefekvéshez, amikor ismét rám nézett.

– Csak egyvalami...

– Igen?

– Találkoztál valaha egy William Buccleigh MacKenzie nevű férfival? Esetleg Buck MacKenzie néven?

– Ismerős a neve – feleltem lassan. – De...

Roger végighúzta a kezét az arcán, majd lassan végig a nyakán, a kötélt hagyta fehér sebhelyig.

– Nos... Először is ő az a férfi, akinek az akasztást köszönhetem. Ugyanakkor négy generációra visszamenőleg az őszám. De ezt az akasztás idején ő még nem tudta – tette hozzá szinte szabadkozva.

– Jézus H... Ó, elnézést! Még most is lelkes vagy?

Erre Roger elmosolyodott, bár a kimerültség barázdákat vájt az arcára.

– Nem hiszem, hogy ez csak úgy elmúlna – felelte. – De ha azt akartad mondani, hogy „Jézus H. Roosevelt Krisztus”, akkor nem bánom. Mondhatni illik is a helyzethez.

Aztán röviden elmesélte, hogyan kötött ki Buck MacKenzie Skóciában, 1980-ban, hogy később Jemet keresve Rogerrel együtt visszautazzon az időben.

– Jóval összetettebb a dolog – biztosított –, de a vége, legalábbis egyelőre, hogy otthagytuk Skóciában. 1739-ben. Az... öhm... anyjával.

– *Geillisszel?* – A hangom önkéntelenül is megemelkedett, mire Mandy mocorogni kezdett, és morcosan, halkan nyöszörgött. Sietve megsimogattam, és kényelmesebb pózba helyeztem. – *Találkoztál* vele?

– Igen. Nos... Érdekes asszony.

Roger mellett egy bögre volt a földön, még félig tele sörrel. Éreztem az élesztő és a komló kesernyés illatát. Felvette, aztán mintha azon tanakodott volna, hogy megigya, vagy kiöntse maga mögé, ám végül kortyolt belőle egyet, majd visszatette a földre.

– Azt akartam... Azt akartuk, hogy velünk jöjjön. Persze nem lett volna veszélytelen, de találtunk elég drágakövet, és úgy véltem, mindannyiunknak sikerülne. És... itt van a felesége – intett tétován a távoli erdő felé. – Mármost ebben az időben.

– Halványan emlékszem rá... a családfáról.

Bár a tapasztalat arra tanított, hogy semmiben sem lehet teljes bizonyossággal hinni, amit papírra vetettek. Roger bólintott, ivott még a sörből, majd erősen megköszöri a torkát. Hangja rekedtes volt, és néha megbicsaklott a fáradtságtól.

– Ha jól értem, megbocsátottál neki a... – intettem röviden a saját nyakam felé.

Még látszott a kötél vonala és a kis sebhely árnya, amit rajta hagytam, amikor a szükséghelyzet miatt gégemetszést hajtottam végre egy bicskával és egy pipa borostyánszopókájával.

– Megszerettem – válaszolta Roger egyszerűen, és halvány mosoly sejlett át fekete borostáján és a fáradtság fátylán. – Milyen gyakran kap az ember lehetőséget arra, hogy szeressen valakit, aki a véréért, az életét adta neki, miközben a másik talán sosem tudja meg, kicsoda is ő, vagy hogy létezni fog-e egyáltalán?

– Nos, az ember minden lehetőséget megragad, ha gyerekei vannak – jegyeztem meg.

Egyik kezemet finoman Jem meleg fejére simítottam, haja csapzott, de puha volt az ujjaim alatt. Mandyvel mindkettejüknek olyan illata volt, mint a kiskutyáknak: édes, átható, állatokra emlékeztető szag, tele ártatlansággal.

– Igen – mondta Roger halkan. – Valóban.

A fű zizegése és a mögölünk felénk sodródó hangok az építészeink visszatérését jelezték. Épp mély diskurzusba elegyedtek a vízvezetékekről.

– Igen, talán – mondta Jamie bizonytalanul. – De nem tudom, még a hideg előtt be tudunk-e szerezni mindent, amire szükséged lehet hozzá.

De nemrég kezdtem kiásní az új árnyékszékét. Azzal egy ideig elleszünk. Aztán tavasszal...

Brianna válaszolt valamit, amit nem hallottam, aztán már be is léptek a tűz fénykörébe, szinte egyformán a hosszú orrukon és vörös hajukon megcsillanó fénnel. Roger megmozdult, maga alá húzta a lábát, mire óvatosan felálltam. Mandy olyan ernyedten feküdt a karomban, mint a rongybabája, Esmeralda.

– Nagyon szép, anyu – mondta Bree, és kettőnk között Mandyvel megölelt. Teste egyenesen, erősen, mégis puhán ölelt körbe. Egy pillanatra szorosan tartott, majd a fejét lehajtva csókot nyomott a homlokomra. – Szeretlek – tette hozzá halkán, rekedtesen.

– Én is szeretlek, drágám – feleltem a torkomban lévő gombócon keresztül, és megérintettem fáradt, sugárzó arcát.

Aztán elhúzódott, átvette tőlem Mandyt, és gyakorlott, könnyed mozdulattal az egyik vállának döntötte.

– Gyerünk, kishaver! – ébresztgette Jemet, és megbökte a csizmája orrával. – Ideje lefeküdni.

Jem álmosan, kérdőn nyöszörgött, kissé felemelte a fejét, majd mély álomban ismét visszahanyatlott.

– Nem gond, majd én viszem. – Roger intett Jamie-nek, hogy hagyja csak, majd lehajolja a karjába gördítette Jemet, és nyögve felállt. – Ti is lejöttök? – kérdezte. – Vissza tudok jönni, hogy eloltsam a tüzet, amint letettem Jemet.

Jamie megrázta a fejét, és átkarolt.

– Nem, ne fáradj! Talán egy kicsit még üldögélünk itt, és megvárjuk, amíg kialszik.

Lassan csoszogva, mint a marhák, indultak meg lefelé a dombon, lépteiket a Brianna zsákjából érkező csörrenő hangok kísérték.

Higginsék háza, ahol az éjszakát fogják tölteni, apró ragyogásnak tűnt a sötétben. Amy bizonyára lámpást gyújtott, és elhúzta az ablakot takaró állatbőrt.

Jamie kezében még ott volt a véső. Tekintetét lánya távolodó hátára szegezve felemelte a kis szerszámot, és csókot lehelt rá, hasonlóan ahhoz, ahogyan a tőre markolatát csókolta meg egyszer előttem, és tudtam, hogy ez is egyfajta szent eskü a részéről.

Eltette a vésőt az erszényébe, majd hátulról átölelt, és együtt néztük, ahogy Brianna, Roger és a gyerekek eltűnnek szem elől. Jamie a fejemre támasztotta az állát.

– Min gondolkodsz, Sassenach? – kérdezte halkán. – Láttam, hogy borús a tekinteted.

Nekidőltem, testének melege bátyaként ölelt körbe.

– A gyerekek... – kezdtem habozva. – Mármint *csodálatos*, hogy itt vannak. Azt hittük, sosem látjuk őket többé, aztán egyszer csak... – Nyeltem egyet, mert hatalmába kerített a szédítő boldogság, hogy ismét és ilyen váratlanul ennek a család nevű hihetetlen egységnek a tagja lehetek. Vagyis tagjai lehetünk. – Az, hogy láthatjuk, ahogy Jem és Mandy felnő... Hogy Bree és Roger ismét itt van...

– Igen... – mondta mosollyal a hangjában. – De?

Kellett hozzá pár másodperc, hogy összeszedjem a gondolataimat és szavakba öntsem őket.

– Roger azt mondta, valami rossz dolog történt velük a saját idejükben. És te is tudod, hogy akkor valami nagyon rémesnek kellett lennie.

– Igen – felelte Jamie, hangja kissé megkeményedett. – Brianna is ezt mondta. De tudod, *a nighéan*, korábban is éltek már ebben az időben. Úgy értem, pontosan tudják, milyen... hogy milyen *lesz*.

A jelenleg is dúló háborúra gondolt. Megszorítottam a hasamat átfogó kezét.

– Nem hiszem, hogy tudják – mondtam halkán, és lenéztem a széles völgybe. A kis család már eltűnt a sötétben. – Senki sem tudhatja, aki nem élte át.

Aki még nem élt át egy háborút.

– Igaz – mondta Jamie.

Egy ideig csendben ölelt, kezét az oldalamon nyugtatva a Monmouthnál szerzett, muskétagyolyó okozta sebem hege fölött.

– Igaz – ismételte hosszúra nyúló másodpercek után. – Értem, mire gondolsz, Sassenach. Amikor megláttam Briannát és a gyerekeket, és rájöttem, hogy tényleg ők azok, a szívem repesett az örömtől... De bármekkora boldogságot okoz is... Szörnyen hiányoztak, de megnyugvásra leltem a gondolatban, hogy biztonságban vannak. Most viszont...

Elhallgatott, szíve lassan, egyenletesen vert a hátam mögött. Mély levegőt vett, a tűz felől hirtelen pattanás hallatszott, egy kis adag kátrány szikrákat hányt, amik aztán eltűntek az éjszakában. Mintegy emlékeztetője volt ez a háborúnak, ami lassan egyre nagyobb lánggal égett körülötünk.

– Rájuk nézek – folytatta Jamie –, és a szívem hirtelen megtelik...

– Réműlettel – suttogtam, szorosan belékapaszkodva. – Jeges réműlettel.

– Igen – mondta. – Azzal.

Egy ideig még álltunk ott, az alattunk elterülő sötétséget bámultuk, és hagytuk, hogy az öröm visszaszivároгjon a szívünkbe.

Higginsék kunyhójának ablaka továbbra is lágyan ragyogott a lenti tisztás túloldalán.

– Tíz ember abban a kis házban – jegyeztem meg.

Mélyen beszívtam az este hűvös, fenyőillatú levegőjét, miközben elképzeltam a minden létező vízszintes felületet elfoglaló, tíz alvó test állott, páras melegét, ami még kiegészül a kandallóban lógó üst és kanna gőzével.

A második ablakban is világosság gyulladt.

– Négyen közülük a mieink – mondta Jamie halk kuncogással.

– Remélem, nem ég le a kunyhó.

Valaki friss fát tett a tűzre, szikrái a kémény fölött táncoltak.

– Nem fog leégni. – Maga felé fordított, hogy ránézhessek. – Akarlak, *a nighean* – tette hozzá szinte suttogva. – Elfogadsz ma este? Talán egy ideig most utoljára lehetünk kettesben.

Szólásra nyitottam a számat, hogy azt feleljem: „Persze!”, ehelyett azonban óriásit ásítottam.

Gyorsan a szám elé kaptam a kezem, majd miután elhúztam, azt mondtam:

– Ó, jaj! Komolyan nem így értettem.

Jamie szinte hangtalanul nevetett. A fejét csóválva kisímította az összegyűrődött paplant, amin korábban ültem, letérdelt rá, és felém nyújtotta a kezét.

– Gyere, feküdj le mellém, és nézzük egy kicsit a csillagokat, Sassenach! Ha öt perc múlva még ébren vagy, lehúزم a ruhádat, és meztelenre vetkőztetlek a holdfényben.

– És ha öt perc múlva már alszom?

Lerúgtam a cipőmet, és megfogtam a kezét.

– Akkor nem vesződöm a ruháiddal.

A tűz már kisebb, de ugyanolyan egyenletes lángokkal égett. Meleg fuvallata végigsimította az arcomon, és megemelte tarkóm hajszálait.

A csillagok telten, fényesen ragyogtak, mint egy égi rablás elhullajtott gyémántjai. Ezt a hasonlatot Jamie-vel is megosztottam, aki válaszul egy nagyon is lekicsinylő skót hangot hallatott, de aztán elnyúlt mellettem, és a látványban gyönyörködve felsóhajtott.

– Igen, valóban szépek. Látod ott a Cassiopeiát?

Arrafelé néztem, amerre biccentett, de megráztam a fejem.

– Csapnivaló vagyok a csillagképekben. Látom a Göncölszekeret, és általában felismerem Orion övét, de átkozott legyek, ha most is látom. És a Fiastyúk is ott van valahol, igaz?

– A Bika része, ott, a vadász mellett – mutatott felfelé kinyújtott karjával. – A Zsiráf pedig arra van.

– Ó, ne butáskodj! Nincs is Zsiráf csillagkép, arról hallottam volna.

– Nos, most éppen nem látszik, de létezik. És ha belegondolsz, ez sem sokkal meglepőbb annál, mint ami ma történt.

– Nem – feleltem halkán. – Ez igaz.

Átkarolt, én pedig felé gördültem, hogy arcomat a mellkasára fektessem, és így figyeltük tovább némán a csillagokat, közben a fák között sugó szelet és szívünk lassú dobbanásait hallgattuk.

Hosszú percek múlva Jamie megmozdult, és felsóhajtott.

– Szerintem az óta az éjszaka óta nem is láttam ilyen csillagokat, hogy Faith megfogant.

Meglepetten felemeltem a fejem. Ritkán említettük egymás előtt Faitht, aki halva született, de így is mélyen a szívünkbe zártuk, mégis tudtuk, hogyan érez a másik.

– *Tudod*, hogy mikor fogant? Mert *én* nem.

Kezét lassan végighúzta a hátamon, majd ujjjaival körkörösén masszírozta a derekamat. Ha macska lennék, erre finoman meglengtettem volna a farkamat az orra előtt.

– Igen, nos, talán tévedhetek is, de mindig is úgy gondoltam, hogy azon az éjszakán történt, amikor átmentem hozzád az apátságban. A folyosó végén volt egy nagy ablak, és miközben hozzád tartottam, láttam odakint a csillagokat. Ezt jelnek tekintettem, hogy így tisztán láthatom az utamat.

Pár pillanatig tapogatóztam az emlékeim között. Ritkán gondoltam arra az időre, amit a Sainte Anne apátságban töltöttünk, amikor Jamie olyan közel járt az önmaga által választott halálhoz. Borzalmas időszak volt. Egyik réműlettel és zavarodottsággal teli nap jött a másik után, az

éjszakák feketévé váltak az aggodalomtól és a kétségbeeséstől. Ennek ellenére, amikor most visszatekintettem rá, néhány élénk kép emelkedett ki a sötétségből, akár egy ősi, latin nyelvű szöveg díszes betűi.

Anzelmusz atya sápadt arca a gyertyafényben, az együttérző melegség a szemében, majd az egyre fokozódó csodálkozás csillogása, miközben a gyónásomat hallgatja. Az apát keze, ahogy kolibriként, finoman rebben Jamie homlokára, szemére, szájára és tenyerére, miközben felkeni haldokló unokaöccsét az utolsó kenet felszentelt olajával. A sötét, csendes kápolna, ahol az életéért imádkoztam, és az imám meghallgatásra talált.

És ezek között az emlékek között ott volt az az éjszaka is, amikor álomból ébredve ott találtam őt. Halovány kísértetként állt az ágyamnál, meztelenül, vacogva, olyan gyengén, hogy járni alig tudott, ám ismét átjárta az élet és az a makacs eltökéltség, ami azóta is kísérte.

– Ezek szerint emlékszel Faithre?

Kezem könnyedén pihent a hasamon, ahogy felidéztem. Jamie sosem látta, csupán a hasam véletlenszerű rúgásaiból, nyomásaiból érzékelte. Rövid csókot lehelt a homlokomra, és rám nézett.

– Tudod, hogy igen. Te nem?

– De igen. Csak szerettem volna, ha még mesélsz.

– Ó, fogok is.

Felkönyökölt, és közelebb húzott magához a tartánja alatt.

– Erre is emlékszel? – kérdeztem, és lejjebb húztam az anyagdarabot, amit rám terített. – Hogy azon az éjszakán is megosztottad velem a tartánodat, amikor találkoztunk?

– Hogy nehoggy megfagyj. Igen. – Megcsókolta a tarkómat. – Az apát-ságban viszont én fagyoskodtam. Teljesen kimerített a séta, és mivel nem hagytad, hogy bármit is egyek, éheztem, és...

– Ó, *tudod*, hogy ez nem igaz! Hiszen...

– Hazudnék én neked, Sassenach?

– Igen, de még mennyire hogy hazudnál – feleltem. – Hiszen folyton ezt teszed. De ez most nem számít. Tehát fáztál és éheztél, mire ahelyett, hogy kértél volna egy takarót és egy tál meleg ételt Paul testvértől, a fedjedbe vetted, hogy meztelenül végigbotorkálsz egy sötét kőfolyosón, és ágyba bújsz velem.

– Van, ami fontosabb az ételnél, Sassenach. – Kezét határozottan a fejemre csúsztatta. – És abban a pillanatban minden másnál fontosabbnak tűnt, hogy kiderítsem, ágyba tudlak-e még vinni. Úgy véltem, ha

nem, akkor akár ki is sétálhatok a hóba, hogy soha többé ne jöjjenek vissza.

– Az természetesen nem jutott eszedbe, hogy várj még néhány hetet, hogy visszanyerd az erődöt.

– Nos, egészen biztos voltam benne, hogy el tudok menni az ágyadig, ha közben a falnak támaszkodom, a többit pedig amúgy is fekve csináltam volna, tehát mi értelme lett volna várni? – Közben lomhán simogatni kezdte a fenekemet. – Ezek szerint te is emlékszel arra az éjszakára.

– Mintha egy jégtömbbel szeretkeztem volna. – Valóban ilyen érzés volt. De közben a szívem elfacsarodott, megtelt gyengédséggel és reménnyel, amiről azt hittem, soha többé nem fogom érezni. – Bár egy kis idő múlva kiolvadtál.

Ám eleinte csak egy kicsit. Egyre csak szorítottam magamhoz, és minden tölem telhetőt megtettem, hogy átmelegítsem. Sietve lehúztam az ingemet, hogy bőrünk a lehető legnagyobb felületen érjen egymáshoz. Emlékeztem csípőcsontja kemény, éles ívére, gerince kidudorodó csigolyáira és körülöttük a friss sebhelyek barázdáira.

– Csupa csont és bőr voltál akkor.

Megfordultam, lehúztam magamhoz, még közelebb, hogy a jeges emlékek közepette megnyugtasson jelenlegi melegsége. Valóban meleg volt. És étellel teli. Nagyon is.

– Körém kanyarítottad a lábadat, nehogy leessek az ágyról, erre is emlékszem.

Lassan masszírozta a lábamat, és kihallottam a hangjából, hogy mosolyog, bár az arca sötétbe burkolózott a mögötte égő tűz fényében, ami a haján szikrázott.

– Kicsi volt az az ágy.

Valóban az volt. Egy keskeny, szerzetesi fekvőalkalmatosság, amiben egy átlagos méretű ember is alig fért el. És bármennyire éhezett is Jamie, azért így is sok helyet foglalt.

– A hátadra akartalak gördíteni, Sassenach, de félttem, hogy úgy mindketten a földre zuhanunk, és... Nos, nem voltam benne biztos, hogy képes lennék megtartani magam.

Azon az éjszakán reszketett a hidegtől és a gyengeségtől. De most az jutott eszembe, hogy talán a félelemtől is. A számhoz emeltem csípőmön nyugvó kezét, és megcsókoltam az ujjait, amik hidegek voltak az esti levegőben, és meleg kezem köré kulcsolódtak.

– Mégis megbirkóztál a helyzettel – jegyeztem meg halkan, és a hátamra gördülve őt is magammal húztam.

– Épphogy – mormolta. Utat tört magának a paplan, a tartán és az ingeink rétegei között, majd hosszan kifújta a levegőt, ahogy én is. – Ó, Jézusom, Sassenach!

Mozdult egyet, de csak egy kicsit.

– Hogy milyen érzés volt... – suttogta. – Akkor... Azt hittem, soha többé nem tudlak a magamévá tenni, és aztán...

Valóban megbirkóztál a helyzettel, de az is igaz, hogy épphogy.

– Arra gondoltam... akkor is megteszem, ha ez lesz életem utolsó cselekedete...

– Majdnem az is lett, te átkozott – suttogtam vissza neki, és megragadtam kemény, kerek fenekét. – Egy pillanatig komolyan azt hittem, hogy meghaltál, amíg mocorogni nem kezdtl.

– Én is azt hittem, hogy meg fogok – felelte halk nevetéssel. – Ó, istenem, Claire...

Egy pillanatra megállt, lejjebb ereszkedett, és homlokát az enyémenek döntötte. Ezt azon az éjszakán is megtette, hideg bőrrrel és kétségbeesett elszántsággal. Akkor úgy éreztem, visszalehelem belé az életet sajtó lényemből. Puha száját kissé eltátotta, leheletén sör és tojás enyhe illata érződött – az egyetlen étel, ami azokban a napokban benne is maradt.

– Akartalak... – suttogta. – Akartalak. Muszáj volt, hogy megkapjalak. De amint benned voltam, azt akartam...

Nagyot sóhajtott, és még mélyebbre hatolt.

– Azt hittem, ott és akkor belehalok. Bele is akartam. Úgy akartam elmenni... hogy közben benned vagyok.

Hangja megváltozott, továbbra is halk volt, de távoli, fásultabb, és tudtam, hogy eltávolodott a jelentől, helyette visszatért a hideg köves sötétségbe és rettegésbe, a félelembe és a sürgető szükség érzésébe.

– Beléd akartam ömleni, hogy ez legyen életem utolsó tette, de amikor nekikezdünk, már tudtam, hogy nem így kell lennie. Hogy élni fogok, mégis örökre benned maradok. Hogy megajándékozlak egy gyermekkel.

Beszéd közben visszatért a jelenbe és belém. Szorosán tartottam nagy, tömör, erős testét a karomban, tehetetlenül reszketett, amikor megadta magát az érzésnek. Meleg könnyek gyűltek a szemembe és csorogtak le hidegen a hajamba.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Egy idő múlva megmozdult, és az oldalára gördült. Egyik nagy keze puhán simult a hasamra.

– Megbirkóztam a helyzettel, igaz? – kérdezte apró mosollyal, a tűz fénye lágyan vetült az arcára.

– Igen – feleltem.

Visszahúztam magunkra a tartánt, és elégedetten feküdtem mellette a haldokló lángok és az örök életű csillagok fényében.